

Daan Donkers 5

Van Jan Kranenbarg zijn verschenen

De vulkaanuitbarsting

De hygiënefreaks

De bizarre voorspelling

Het miljardairspel

Daan Donkers, de kandidaat

Daan Donkers 2, het team

Daan Donkers 3, het oordeel

Daan Donkers 4, het contact

*Bezoek de website www.bravenewbooks.nl/jankranenbarg
voor meer informatie.*

Daan Donkers

De zielen

Jan Kranenbarg

©2024 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789465126135

De ziel is de persoonlijkheid van de mens. Er wordt al eeuwenlang gedebatteerd over het bestaan van de ziel. Er blijft namelijk een soort mysterie hangen rondom het onderwerp van de ziel.

Ook voor de wetenschap blijft dit onderwerp fascinerend. Een aantal onderzoekers zeggen nieuw bewijs te hebben ontdekt over het bestaan van de ziel. Ze zijn van mening dat de ziel niet doodgaat, oftewel eindigt. De ziel maakt volgens hen een terugreis naar waar het vandaan kwam, het alles, het universum.

VOORWOORD

Ook al is deze sciencefiction thriller het vijfde boek in de serie over Daan Donkers, lijkt enige toelichting van mijn kant wenselijk. Door de vele oude en nieuwe karakters kan de rode draad soms wat ondergesneeuwd raken. Zonder iets te verklappen over het verhaal, wil ik graag de situatie waarin het verhaal zich afspeelt, kort beschrijven. Het zal zeker verhelderend werken.

De hoofdpersoon is Daan Donkers, een afgestudeerde bioloog, die liever in de natuur verblijft dan tussen de mensen. Hij heeft een liefdesrelatie met Sophie Hardeman. Beide beschikken ze over een talent dat de gave wordt genoemd. Mensen met de gave kunnen telepathisch contact met elkaar onderhouden en weten meer dan anderen, omdat zij via visioenen alles te weten kunnen komen dat is opgeslagen in het collectief bewustzijn. Vaak ontstaat de gave in de puberteit en gaat dan tijdelijk gepaard met migraineaanvallen, stemmen in het hoofd en hallucinaties. Het is de vraag of de gave een zege is of juist een vervloeking.

Het begrip collectief bewustzijn speelt in de hele serie over Daan Donkers een essentiële rol. Het kan het meest eenvoudig omschreven worden als het totaal van alle menselijk handelen en gevoelens. Een soort mentale opslag van al het menselijk denken, doen en voelen. Sommigen omschrijven het als een soort onzichtbaar veld dat om de planeet heen hangt, en waarin alle vergaarde kennis aanwezig is. Je

kan er verder niets mee, alleen de mensen die over de gave beschikken kunnen informatie halen uit dat bewustzijn, alsof het een cloudopslag op internet betreft.

Verder is het van belang om te beseffen dat het uitgangspunt in de thrillerserie is dat het collectief bewustzijn de wereld blijkt te zijn waar mensen na de dood voortleven als ziel. Een soort hemel of hiernamaals. Sophie Hardeman kwam, na haar overlijden in het vorige boek, terecht in het collectief bewustzijn. Dat was de reden dat Daan Donkers vanaf de aarde nog contact met haar kon maken. Overleden mensen, die als ziel verder leven, spelen een belangrijke rol in dit vijfde deel.

Dus enerzijds speelt het verhaal zich af op de aarde en anderzijds wordt het zielenleven in het collectief bewustzijn beschreven.

PROLOOG

Lars rilde even toen hij stilletjes op de stoel ging zitten aan de ronde tafel in de achterkamer. Niet omdat het koud was, maar vanwege de gespannen sfeer die zwaarder op hem drukte dan hij had verwacht. De gordijnen waren dichtgetrokken om het daglicht buiten te sluiten. Er was verteld dat hoe donkerder het zou zijn, hoe groter de kans was dat het zou lukken. Zelfs het gordijn aan de tuinkant, waar niemand naar binnen kon kijken en altijd open stond, was deze keer gesloten. Hij zag de kronkelige patronen op het gordijn en kon zich niet herinneren dat hij het eerder had gezien. Op de tafel lag het vertrouwde Perzisch kleed met rondom lange, rode franjes die aan zijn blote benen kriebelden. Hij schoof onrustig heen en weer. Midden op het kleed flakkerde een kaars, waardoor de gezichten van de anderen in griezelige schaduwen waren gehuld. Hij keek naar zijn moeder, die met tranen in haar ogen in de kaarsvlam staarde, alsof ze daar haar overleden man kon vinden. Aan de andere kant van de tafel zat het medium Suzanne in een soort diepe concentratie, als voorbereiding op de sessie die zij ging leiden. Ze werd vergezeld door twee assistentes, die ernstig voor zich uit staarden. Zo deed ze het altijd, had ze verteld bij de kennismaking. Het was uit voorzorg. Er konden namelijk onvoorziene dingen gebeuren, waardoor hun krachten moesten worden gebundeld. Hij had geen idee waar ze op doelde, maar ze keek erbij alsof het een bloedserieuze zaak was, dat je nooit moest onderschatten. Ze had hem daarbij zo doordringend aangekeken, dat hij vanaf dat moment haar blikken angstvallig ontweek.

Hij zuchtte toen Suzanne de armen omhoog deed. Het ging beginnen. Opnieuw ging er een rilling door hem heen. Onbewust krabde hij aan zijn benen, die steeds meer begonnen te jeuken. Wilde hij hier wel bij zijn? Zijn moeder had nadrukkelijk aan hem gevraagd of hij wilde deelnemen aan de sessie. Hij was met zijn elf jaar de oudste van de kinderen en ze had zijn steun hard nodig. Hoe had hij dat ooit kunnen weigeren? Ze keek hem even dankbaar aan. Alleen had ze dit niet gedurfd, had ze hem in vertrouwen verteld. Dat snapte hij. Het was ook een beetje griezelig. Tot zijn geruststelling zag hij dat zijn moeder ook een beetje rilde van de spanning.

Contact zoeken met iemand die was overleden. Het was eigenlijk te idioot voor woorden en meer een scenario voor een horrorfilm, maar zijn moeder geloofde steevast dat het kon. Haar tante had het lang geleden ook een keer gedaan en volgens de verhalen had ze toen contact gehad met haar moeder. Bovendien had ze een uitgebreid artikel gelezen in een tijdschrift bij de kapper, waarin positieve verhalen stonden over het medium Suzanne. Dus ze had haar gewoon gebeld en nu zat het medium hier aan de tafel met haar twee assistenten. Ze was jonger dan zijn moeder en had heel lang, bijna pikzwart haar. Haar lippen waren knalrood. Hij had nog niet rechtstreeks in haar ogen durven kijken.

Suzanne deed haar armen naar beneden en zocht contact met degene naast haar. Ze gaf aan dat iedereen elkaar een hand moest geven en de ogen moest sluiten, zodat er een verbonden kring ontstond. Met tegenzin stopte hij met krabben en stak zijn armen uit. Hij voelde aan de ene kant de ijsskoude hand van zijn moeder en aan de andere kant de warme hand van een van de assistenten. Iedereen sloot zijn ogen. Niemand zei iets.

Lars werd in het donker ondergedompeld en had de illusie dat hij zweefde. Samen met de anderen zweefden ze boven de tafel. Hij gluurde door een spleetje van zijn oogwimpers. Ze zaten nog steeds gewoon op hun stoelen aan de tafel. Suzanne keek naar hem. Hij kneep snel zijn ogen weer dicht.

‘Is er een geest aanwezig?’ riep ze ineens met een monotone stem.

Er gebeurde niets. Niemand antwoordde.

‘Als je aanwezig bent, laat het ons dan weten,’ probeerde ze nogmaals.

Stilte.

Lars spitste stom genoeg zijn oren. Het had geen zin, zijn vader was er niet meer en dode mensen konden niet praten. Het ging erom dat zijn moeder het verlies van haar man een plekje kon geven. Het was alweer een paar maanden geleden dat hij op de terugweg van zijn werk in het kanaal reed. Het was laat in de avond geweest en het regende. Niemand had iets gezien in het donker. De volgende dag vonden ze de remsporen op het asfalt en in het zand van de oever. Het was daarna niet moeilijk geweest om de auto te vinden en uit het water te takelen. Samen met zijn verdrongen vader. Hij voelde de tranen opkomen. Zomaar ineens was hij weg en had hij van het ene op het andere moment geen vader meer. Zijn moeder had dagenlang gehuild. Ook daarna had ze het er vreselijk moeilijk mee en kon niet loskomen van de gedachte dat haar man was gestikt in het water en daar ondraaglijk door had geleden. Ze wilde antwoorden. Het liefst van hem zelf.

Hij schrok op uit zijn mijmeringen toen de tafel plotseling wat bewoog.

‘Ben je daar?’ fluisterde Suzanne voorzichtig, alsof ze de geest niet aan het schrikken wilde maken.

Lars kon niet verzinnen waarom een geest de tafel zou willen bewegen. Misschien waren daarom de assistenten aanwezig. Zij konden vrij simpel met hun knieën de tafel een stukje optillen, maar hij wist het niet zeker.

‘Heet uw man, Wim?’ vroeg Suzanne.

‘Ja,’ zei zijn moeder met een schorre stem. ‘Ja, hij heet Wim. Is hij hier?’

Lars hoorde aan haar stem dat ze hoop kreeg. Ze hadden de naam van haar man niet aan Suzanne verteld, dat wilde het medium niet. Hij moest zichzelf kenbaar maken, had ze gezegd.

‘Hij is hier,’ zei Suzanne nu met een gewone stem.

Zijn moeder kneep zijn hand bijna fijn en begon zachtjes te huilen.

‘Gaat het goed met hem?’ vroeg ze gespannen.

Lars schoot bijna in de lach. Wat was dat nu voor een stomme vraag? Zijn vader was dood! Natuurlijk ging het niet goed met hem.

‘Hij zegt dat het goed is zo. Hij heeft niet geleden. Hij wil dat je verdergaat met je leven.’

Lars gluurde door zijn wimpers naar zijn moeder. Hij zag dat ze glimlachte en hij hoorde een zucht van opluchting. Had ze zich zo wanhopig gevoeld? En was dat met deze sessie opgelost? Zo simpel kon het toch niet zijn? Op dat moment hoorde Lars de stem van zijn vader. Zachtjes in zijn hoofd, maar overduidelijk zijn vader.

‘Lars, jongen. Hoor je mij.’

Hij schrok enorm en had bijna zijn armen losgetrokken om weg te rennen. Weg van dit belachelijke gedoe. Je ging je gewoon dingen in je hoofd halen, die niet echt waren. Misschien zat er wel iets in de thee waardoor ze een bedwelmend middel binnen hadden gekregen of had Suzanne iedereen van tevoren gehypnotiseerd. Hij wist het niet.

‘Zorg goed voor je moeder, jongen,’ zei zijn vader. Hij kon hem nu duidelijk horen. Even sperde hij zijn ogen wijd open, maar niemand leek iets vreemds te horen en iedereen had de ogen stijf dicht. Sprak zijn vader alleen tegen hem? Hij sloot zijn ogen weer en zei in gedachten: ‘Ja, papa.’ Niet omdat hij geloofde dat het echt zijn vader was, maar je wist het maar nooit zeker. Hij rilde nu over zijn hele lichaam.

‘De geest is niet meer aanwezig,’ zei Suzanne, nu weer met haar monotone stem. ‘Ik tel langzaam tot drie en dan doet iedereen de ogen open en laten we elkaars handen los.’

Lars voelde de hand van zijn moeder, die nu warm was en hoorde aan haar rustige ademhaling dat het zo goed was. Nu kon ze het

verlies van haar man een plekje geven. Ze konden verder als gezin en hij zou goed voor zijn moeder zorgen, dat had hij net beloofd.

‘Een, twee, drie,’ zei Suzanne.

‘Dag papa,’ zei Lars zachtjes in zijn hoofd.

‘Dag jongen.’

Opmerking van de auteur.

Contact met overledene: kan het echt of is het nep?

We kennen allemaal de programma's op televisie waarin een medium of paragnost namens nabestaanden contact zoekt met een overleden geliefde, familielid of vriend. Veelal om nog een teken of boodschap over te brengen. Het spreekt veel mensen erg aan. Het idee dat er meer is tussen hemel en aarde. En dat er iets is na dit leven. En vooral na het verliezen van een dierbare, spreekt het mensen aan om toch nog een keer contact te hebben.

Wat moeten we van dit alles denken? De meningen en ideeën lopen erg uiteen. Is het allemaal oplichterij, misleiding en sensatie zoeken? Of is het misschien echt mogelijk om over de grenzen van de dood in contact te komen met onze geliefden?

Het blijft een lastig onderwerp. Vooral omdat het over zulke gevoelige zaken gaat. De vraag is echter of je er verstandig aan doet om zelf op zoek te gaan naar antwoorden. Er is een grote kans dat je niet vindt wat je zoekt, met als resultaat misleiding en teleurstelling. Daarbij is de kans ook nog eens aanwezig dat jij en je verdriet entertainment zijn en dus geld oplevert voor anderen. Wees voorzichtig en raadpleeg een deskundige.

1

Met gebogen hoofd wachtte ze geduldig op het moment dat ze zouden gaan lopen. Haar ogen waren strak gericht op de nieuwe, zwarte schoenen, die zo glommen dat ze de plafondlichtjes in de neuzen weerspiegeld zag. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst schoenen had gekocht. Even ging haar blik naar de bruine, doffe werkschoenen naast haar, die net zo geduldig stonden te wachten. Er heerste een ongemakkelijke stilte. Enkel het geschuifel van schoenen en het gefluister van mensen waren hoorbaar. Opgelucht keek ze op, toen de bruine schoenen naast haar de eerste stappen zette en de eigenaar ervan haar stevig aan de arm meenam. Het was een reus van een kerel, met een grote baard. Hij zou een beveiligder kunnen zijn, maar ze wist dat hij boswachter was, hier vlakbij in Amelisweerd. Zijn naam was Mees Werkman, een goede vriend van Daan. Ze herinnerde zich hem vaag van het afstuderen van haar zoon. Een rustige, betrouwbare man. Hij was degene geweest die het dramatische nieuws over Daan kwam vertellen en hij had haar fantastisch geholpen bij het regelen van de crematie. Hij was geen prater, maar het overlijden van zijn vriend deed hem veel, dat kon ze wel zien. Ze pakte hem nog eens extra stevig vast en hangend aan zijn arm, schuifelde ze langzaam mee, totdat ze stil bleven staan voor de kist. Het was net zo een kist als waarin ze haar man Johan had begraven. Een eenvoudige, houten kist. ‘Geen poespas,’ zei hij altijd. ‘Wij zijn maar gewone mensen.’ Hun zoon Daan dacht er net zo over. Sniffend pakte ze een papieren zakdoekje uit haar tas en hield het even tegen haar neus.

Boven op de kist stond een foto van Daan met zijn prachtige bos rood haar. Hij leek sprekend op zijn vader. Het was een foto van een paar jaar geleden. Zijn vriendin Sophie had hem, de laatste keer dat ze samen bij haar waren, gemaakt. Ze had de foto laten inlijsten om hem thuis op de schoorsteen zetten. Op die manier zag ze haar zoon toch nog elke dag. In werkelijkheid had ze hem al meer dan een jaar niet gezien. De laatste keer was hij alleen bij haar geweest om te vertellen dat Sophie was overleden. Vreselijk nieuws, zo'n jong, lief meisje. Ze hadden samen gerouwd en gehuild. Bij zijn vertrek kon hij niet zeggen wanneer hij haar weer zou zien.¹ En nu was hij ook dood. Nog maar achtentwintig jaar. Het klopte niet. Een kind hoorde niet eerder te sterven dan de ouders. Twee verliefde mensen, Daan en Sophie, zo jong overleden. Haar blik gleed even naar het witte bloemstuk, dat de ouders van Sophie hadden gestuurd. Mees had ze opgespoord. Ze woonden in Groningen en konden niet komen. Ze hadden wel een lief kaartje gestuurd. Het was een gekke wereld. Ze zuchtte en staaarde weer naar de foto van Daan. Het had hem niet echt meegezet in zijn leven. Waarom was hij dood? Mees had verteld dat er een ontploffing was geweest in een ondergronds laboratorium ergens ver weg in Frankrijk. Daan was op dat moment daarbinnen en had het niet overleefd. Er waren in totaal vier mensen overleden. Waarom was hij daar? Ze wist het niet. Ze had de laatste jaren niet vaak contact gehad met haar zoon.

Ze zuchtte en voelde de tranen weer opwellen toen ze terugdacht aan de periode dat haar man Johan er nog was en Daan op de basisschool zat. Hij wilde nooit Daantje genoemd worden. De arme jongen had geen makkelijke jeugd gehad en werd veel gepest om zijn rode haar en gezicht vol sproeten.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen, toen Mees haar zachtjes in de arm kneep. Ze rukte haar blik los van de foto en legde de witte roos,

¹ Zie Daan Donkers deel 3, het oordeel

die ze al die tijd krampachtig had vastgehouden, op de kist. ‘Dag, lieve jongen,’ fluisterde ze.

‘Goed gedaan, mevrouw Donkers,’ zei Mees en nam haar aan de arm mee naar het Grand Café de Griend, dat bij het crematorium Dalwijck in Utrecht hoorde. Het was een grote overgang vanuit de somberte naar de levendigheid. Er klonk een vrolijk muzikje en het gezellige gekletst van de aanwezige mensen gaven het geheel een ongedwongen sfeertje. Een uitermate geschikte omgeving voor een laatste samenzijn met de vrienden van Daan en een goed moment om dierbare herinneringen op te halen. Mees voelde zich juist opgelaten in zijn pak en besepte nu pas dat hij uit gewoonte zijn bruine werkschoenen weer aan had getrokken. Hij schudde onmerkbaar met zijn hoofd over deze nalatigheid. Hij zuchtte en ging het liefst zo snel mogelijk weer aan het werk.

‘Hier kunt u zitten, mevrouw Donkers,’ zei hij en schoof een stoel naar achteren. Ze ging zitten, totdat de eerste gasten haar kwamen condoleren. Mees bleef staan. Hij moest het verlies van zijn vriend de komende tijd een plekje geven. De korte afscheidswaarden die hij had gesproken, hadden hem meer gedaan dan hij had verwacht. Daan was net als hij een gezonde en standvastige man die liever in de natuur was dan onder de mensen. Maar de natuur bood geen garantie voor een lang leven. De dood kon op elk willekeurig moment toeslaan voor iedereen. Dat snapte hij, alleen de manier waarop was in dit geval niet te verkroppen. Ontvoerd door die gewetenloze Interpol agent Pérez, om vervolgens te sterven bij een ontploffing in een ondergronds laboratorium. Hoe bizar was dat. Niemand had het overleefd. Vier mannen overleden. Hij zuchtte. Hij was erbij toen het laboratorium totaal onverwachts ontplofte. Krankzinnig. Een tragisch einde voor vier mannen. En waarom? Het kwam allemaal door die verrekte gave. Tenminste, zo dacht hij erover.

Lucie Laurent liep nog in het sombere sfeertje van de aula en had haar arm om de schouders van Elsa. De emotionele zoektocht naar Daan en

de getuigenis van de vreselijke ontploffing in het laboratorium had hen tot lotgenoten gemaakt. Dat arme meisje zat helemaal stuk en had rode ogen van het huilen. Haar moeder was de president van Interpol en had in eerste instantie geweigerd dat haar dochter naar Nederland afreisde voor de crematie van iemand die ze niet eens echt kende. Elsa was daar flink tegenin gegaan en had met overslaande stem verklaard dat ze Daan wel degelijk kende. Net als hij, beschikte zij zelf ook over de gave en ze hadden samen telepathisch contact gehad. Hij was in haar hoofd geweest en ze hadden met elkaar gepraat. Hoe intiem wilde je het hebben! Ze had haar zin gekregen.

Ze stonden stil voor de kist met de foto bovenop. Lucie keek in de blauwe ogen van Daan. Ze miste hem enorm. Niet alleen zakelijk, maar vooral als een vriend. Ze hadden veel meegemaakt samen. Hij was een fijne man met bijzondere kwaliteiten geweest. Een pionier op het gebied van de gave en vooral iemand die de gave als een geschenk zag, waarmee je de wereld een stukje beter kon maken. Dat was mooi. Helaas dachten sommige idioten daar totaal anders over. Even popte het beeld van haar collega Felipe Pérez naar boven. Wat die man allemaal op zijn geweten had! Hij was de veroorzaker van de ontploffing en daardoor direct verantwoordelijk voor de dood van Daan. Je zou hem een moordenaar kunnen noemen. Onmiddellijk kwamen de afschuwelijke beelden naar boven van de lijken die de hulpverleners onder het puin van het ingestorte laboratorium vandaan hadden gehaald. Zij had Daan moeten identificeren. Met kracht duwde ze de beelden weg. Niet nog meer tranen. Ze dacht liever aan de bijzondere momenten met Daan, zoals dat hij het nummer wist van haar nieuwe telefoon en haar daarop vervolgens belde. Het leek onmogelijk, maar het was een spectaculair staaltje van de gave.² Er gleed een vluchtige glimlach over haar gezicht. Ze had lang nagedacht wat ze aan zou doen vandaag en had besloten om gewoon als gothic te gaan, in het besef dat Daan dat zou waarderen. Wees wie je bent, zou

² Zie boek Daan Donkers 3, het oordeel

hij gezegd hebben. Als je jezelf verloochent, wat blijft er dan over? Ze schrok op uit haar dromerige gedachten, toen er op haar schouder werd getikt. Ze keek achterom naar haar collega Thierry, die half glimlachend en half verontschuldigend naar haar knikte. Ze moesten doorlopen. Lucie zuchtte en legde een zwarte roos op de kist, naast de witte en rode rozen die er al lagen. Er zat een kaartje aan de roos met daarop de tekst: 'Bel me'. Achterop had ze het nummer van een nieuwe prepaid geschreven. Vanaf nu zou ze de telefoon als een soort aandenken bij zich dragen. Ze moest een beetje lachen en besepte dat ze een sentimentele trut was. Toch wist je maar nooit met die jongen. Hij had haar vaker verbaasd. Opgelucht liep ze samen met Elsa door, die snikkend een rode roos had neergelegd. Het moeilijkste deel hadden ze gehad. In het café liepen ze direct naar de moeder van Daan.

'Gecondoleerd met uw zoon, mevrouw Donkers.' Lucie Laurent gaf de moeder van Daan een hand en glimlachte naar Mees. Daan had niet veel over zijn moeder verteld. Ze leek een aardige vrouw.

Mevrouw Donkers fronste haar wenkbrauwen bij het zien van de opvallende verschijning in het zwart. Zwarte kleding en nagels, zwart opgemaakt. Bovendien werd ze aangesproken in het Engels. Even wist ze niet wat ze moest zeggen.

'Bent u een student op de universiteit?' vroeg ze in gebrekkig Engels. Het was het enige dat ze kon verzinnen.

'Nee,' lachte Lucie. Het was wel een compliment. Ze moest eens weten hoe oud ze was. 'Wij zijn met ons drieën gekomen. Wij waren, samen met Mees, getuige van het noodlottige ongeluk waarbij Daan is overleden.' Ze gaf Mees ook een hand en deed een stap opzij, zodat Thierry en Elsa haar ook konden condoleren.

'Dank u wel. Hij was een fijne jongen,' reageerde ze zonder dat de woorden van Lucie tot haar doordrongen en keek alweer naar de volgende in de korte rij mensen. Het was niet druk en Mees was tot nu toe de enige die ze kende. Ineens zag ze een lange, statige man in de rij staan. Hij viel op omdat hij met zijn kale hoofd boven iedereen

uitstak. Verder zag hij er onberispelijk uit in een zwart, driedelig kostuum en schoenen die net zo hard glommen als de hare. Toen hij voor haar stond herinnerde ze zich hem. Hij keek haar doordringend aan door een smalle, zwarte bril en oogde zo formeel, dat ze net als de vorige keer dacht dat ze met een begrafenisondernemer te maken had.

‘Mevrouw Donkers, Herinnert u zich mij nog?’

‘Zeker, meneer Bredervoort.’

Hij knikte tevreden. ‘Gecondoleerd met het verlies van uw zoon Daan. Het was een bijzondere jongen.’

‘Dat was hij en u zag dat al op jonge leeftijd.’ Ze zag hem nog zo voor haar deur staan met dezelfde doordringende blik als nu. Daan zat toen in de brugklas en had een IQ-test gedaan met een bijzondere uitslag. Hij werkte toen bij Mensa en volgens hem was Daan hoogbegaafd. Een zeer bijzondere jongen.’³

‘Zeer spijtig dat het zo heeft moeten eindigen.’

Ze knikte en beseftte dat ze nog steeds zijn hand vasthield. Zijn verschijning bracht haar terug naar de vroegere tijden toen het gezin nog compleet was. Ze trok haar hand terug.

Mark Bredervoort was behoorlijk aangeslagen geweest toen hij het overlijdensbericht van Daan had gezien. Hij had hem zoveel mogelijk op afstand gevolgd als een soort beschermer. Hij was bij zijn afstuderen geweest en was altijd de hoop blijven houden dat Daan ooit Mensa kwam versterken met zijn geestelijke vermogens.

‘Veel sterkte de komende tijd, mevrouw Donkers. Als ik nog wat voor u kan doen, kunt u mij bellen.’ Hij overhandigde haar zijn visitekaartje.

‘Dank u wel,’ antwoordde ze en pakte het kaartje aan. Ze had het kaartje dat hij haar lang geleden had gegeven nog steeds bewaard. Het was een herinnering dat haar zoon Daan een bijzondere jongen was.

Na nog een paar condoleances ging ze weer zitten en fluisterde tegen Mees: ‘Ik denk dat ik liever naar huis ga.’

³ Zie Daan Donkers 1, de kandidaat

Mees glimlachte. ‘Dan breng ik u fijn terug naar uw appartement, mevrouw Donkers.’

Lucie keek de moeder van Daan na en stak haar hand op naar Mees, die even snel haar kant op keek. De kans dat ze hem ooit nog zou zien, was niet groot. Wat dat betreft, zou deze crematie een mooie afsluiting kunnen zijn van alles wat met gave te maken had. Ze zuchtte. Was het maar waar. De gave werd juist een steeds urgenter probleem. Ze was niet voor niets op zoek geweest naar Daan. Ze had de hulp nodig van een betrouwbaar iemand die ervaring had met de gave. Ze keek naar Elsa. Het achttienjarige meisje was nu de enige die ze kende die over de gave beschikte, maar dat talent was nog zo pril en er was niemand die haar kon begeleiden. Op zulke momenten voelde ze zich alleen. Een eenzame onderzoeker in de grote wereld waarin de gave een steeds prominentere rol speelde. Het waren niet de oorlogen, het klimaat of de overbevolking, die de grootste problemen op de aarde veroorzaakten, maar de gave. Die verrekte gave zou de toekomst van de mensheid bepalen. Daarvan was ze overtuigd. Haar onderzoeksproject bij Interpol naar de effecten van de gave liep vast. Er waren simpelweg te veel meldingen over pubers met de gave. Goede meldingen en slechte. Overal ter wereld stegen de misdadcijfers. Ook de onrust in de maatschappij nam toe. Er leek een tweedeling te ontstaan tussen zij die wel over de gave beschikten en de rest. Er was geen houden aan. Je kon de gave gebruiken zoals je wilde. Volgens haar twee factcheckers zou de gave explosief blijven toenemen en lag er een relatie naar in het veelvuldige gebruik van sociale media. Goed bedacht van ze, maar wat schoot ze er mee op? De jeugd liep inderdaad constant met een telefoon in de hand. Ze zouden eens wat kunnen missen! Hoe kon ze een halt toeroepen tegen iets waar ze totaal geen grip op had. Ze liep constant achter de feiten aan.

‘Waar ben je toch de hele tijd met je hoofd,’ vroeg Elsa. ‘Je beschikt toch niet ineens over de gave?’ Ze schoten allebei in de lach.

Lucie keek rond of ze bekenden zag. Bijvoorbeeld jonge mensen met de gave die les hadden gehad van Daan en waar hij weleens over had verteld. Ze herkende niemand. Ze werd zelf ook aangekeken, soms zelfs op een onbeschofte of afkeurende manier. Dat had uiteraard alles te maken met haar kleding en opmaak. Gothic was wat angstaanjagend, dat kon ze wel begrijpen. Ze was ondertussen aan de starende blikken gewend en vond het ergens wel vermakelijk. Maar er was een vrouw van middelbare leeftijd die haar op een andere manier bekeek. Een soort professionele manier om iemand te doorgronden. Het zou haar niet verbazen wanneer ze straks door haar werd aangesproken.

De psycholoog Ineke van der Meulen was beroepshalve op de crematie afgekomen. Zij had in het Utrechts Nieuwsblad gelezen dat haar voormalige patiënt Daan Donkers onverwachts was overleden. Hij was een bijzonder mens, die een paar jaar geleden niet voor niets de interesse had van de Britse geheime dienst.⁴ Maar dat was nog niet eens het meest bijzondere. Het leek of hij de start was geweest van groeiend aantal pubers met dezelfde problemen. Ze hadden allemaal psychische waanbeelden, hoorden stemmen in hun hoofd en hadden regelmatig last van migraineaanvallen. Het opvallende daarbij was de grote innerlijke kracht die ze hadden. Zo groot en intens dat ze er soms gek van dreigden te worden. Wat dat betreft, kon ze als psycholoog geen betere uitdaging vinden, dan die jongelui helpen. Je zou soms bijna verwachten dat ze 's nachts licht zouden geven. Dat gold zeker voor Daan Donkers. Een opvallende innerlijke kracht. Zijn naam was dan ook nooit helemaal uit haar hoofd verdwenen. Het hele gebeuren met Daan Donkers kwam weer naar boven toen ze een jaar geleden een advertentie las over een workshop in Oostenrijk speciaal gericht op intelligente pubers die te kampen hadden met stemmen in hun hoofd en willekeurige hallucinaties.⁵ Interessant voor een

⁴ Zie boek Daan Donkers 1, de kandidaat

psycholoog en voor haar speciaal omdat de naam Daan Donkers erbij stond vermeld. Na enig onderzoek bleek men deze bijwerkingen van pubers als een talent te omschrijven. Een talent om in het collectief bewustzijn te kijken. Ze noemden het de gave. Het was een eyeopener voor haar. Ze ging anders kijken naar haar patiënten en dat leverde verrassende resultaten op. Op een enkeling na beschikten ze allemaal over die zogenaamde gave. Het was bijna griezelig om te constateren wat ze allemaal te weten konden komen. Het waren kinderen waar je bang van kon worden. Sindsdien werd het een soort obsessie en vanaf dat moment zag ze de gave als een groeiend gevaar voor de samenleving. Er leek een soort tweedeling te ontstaan tussen de gewone mensen en de pubers die over de gave beschikten. Ze kon hier in Utrecht de toename van de criminaliteit in een grafiek weergeven, waarbij je schrok van de stijgende lijn. De vraag was waaraan Daan Donkers was overleden. Had het met de gave te maken? Konden de hersenen de overload aan informatie niet aan? Brandde je jezelf op als je de gave vaak gebruikte? Dat was natuurlijk essentiële informatie voor iedereen die over de gave beschikte. De grote man, die de moeder van Daan Donkers begeleidde, sprak in zijn afscheidsrede over een tragisch ongeval in Frankrijk. Het had haar nieuwsgierigheid nog meer aangewakkerd. Nu de moeder en die grote man vrij snel waren verdwenen, vroeg ze zich af bij wie ze meer informatie kon krijgen. Beroepshalve was ze getriggerd door die vrouw in gothic-kleding. Je zou zeggen dat het zeer ongepast was op een begrafenis, maar aan de andere kant was het wel eerlijk en prijzenswaardig wanneer gothic jouw ding was. Ze bewoog heel charmant en was duidelijk eigen in die kleding. Het maakte haar bekendheid met Daan Donkers wat mysterieus. Ook het feit dat ze een zwarte roos op de kist legde, waren op zijn minst bijzonder te noemen. Tel daarbij op dat ze samen was met een blond meisje in de puberleeftijd, die dus misschien over de gave beschikte. Misschien kon ze haar even aanschieten. Ze

⁵ Zie derde boek Dan Donkers, het oordeel

wilde graag meer weten over hoe het met Daan Donkers in zijn te korte leven was gelopen. Het sterkte haar in het idee om de gave ter sprake brengen in het landelijk overleg van psychologen. Meerdere psychologen liepen tegen dezelfde problemen aan en wilden waarschijnlijk ook meer weten over de gave. Misschien kon ze hier een welkome aanvulling vinden.

Ze stond op en liep naar het tafeltje waaraan de gothic vrouw en het blonde meisje zaten. Ze was verrast toen ze hen Frans hoorde praten. Het ongeval waarbij Daan was overleden had plaatsgevonden in Frankrijk. Ze werd steeds nieuwsgieriger.

‘Mag ik misschien even aanschuiven?’ vroeg ze vriendelijk in het Engels.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Lucie. ‘Bent u familie van Daan?’

‘Nee, ik ken hem beroepshalve al een paar jaar,’ antwoordde ze terwijl ze ging zitten.

‘Beroepshalve? Was u een collega?’

‘Nee, ook niet. Ik ben Ineke van der Meulen, psycholoog hier in Utrecht en Daan kwam bij mij met psychische klachten. Later bleek het om de gave te gaan.’ Ze had besloten om het maar meteen op tafel te gooien. Als het zou afschrikken dan had ze pech gehad. Ze stak haar hand uit bij wijze van kennismaking.

Even wist Lucie niet hoe ze moest reageren. Ze was zelf ook van de directe aanpak. Niet er omheen draaien. Zeg maar gewoon wat je te zeggen hebt. Maar zo direct had ze het nog niet vaak meegemaakt. Ze schudde de uitgestoken hand en stelde zich voor als Lucie Laurent.

Ze keek even vlug naar Elsa, die de hint onmiddellijk begreep en zich verontschuldigde om naar het toilet te gaan.

‘Er zijn niet veel mensen die de gave zo makkelijk ter sprake brengen,’ reageerde Lucie, ‘en zeker tegenwoordig niet.’

‘Daar zegt u een waar woord.’ Ineke boog wat naar voren, alsof ze een gesprek gingen voeren, dat niemand mocht horen. ‘Mag ik u vragen wat uw relatie met Daan is.’

Even aarzelde Lucie. Het was niet haar stijl om direct aan te pappen met de eerste de beste die haar aansprak. Toch was dit mogelijk interessant in het kader van haar project over de consequenties van de gave voor de maatschappij. Dat zat vast, dus wie weet wat dit contact kon brengen. ‘Daan is een goede vriend van mij. We hebben veel samen meegemaakt.’

Ineke knikte en zei niets.

‘Ik werk bij Interpol. De gave heeft onze aandacht.’

Ineke liet niet merken dat ze schrok, maar het was wel een onvoorziene wending en misschien juist een interessante. ‘De gave is inderdaad een groot probleem aan het worden. Het aantal pubers in mijn praktijk met de gave stijgt explosief. Ik ben blij dat Interpol er aandacht aan besteed.’

Even keken ze elkaar verbaasd aan. Beide beseften dat ze het over hetzelfde hadden. Het opkomende gevaar van de gave.

‘Misschien moeten we eens afspreken om te kijken hoe we elkaar kunnen helpen om een stap verder te komen,’ zei Lucie, die Thierry aan zag komen lopen. Hij maakte een gebaar dat hij weg wilde.

‘Dat zou ik erg op prijs stellen,’ reageerde Ineke en legde haar visitekaartje op tafel.

Lucie overhandigde haar eigen kaartje aan Ineke. ‘Tot binnenkort dan.’

Ineke stond op en liep tevreden terug naar haar tafeltje. Met verbazing las ze op het kaartje dat deze bijzondere vrouw niet alleen bij Interpol werkte, maar zelfs een Interpol agent was. Ze keek op, maar de opvallende Lucie Laurent was al verdwenen.

Achter in het Grand Café zat majoor Mark Smets met een kopje zwarte koffie en een plakje cake. In gedachten nam hij een hapje en kauwde het langzaam weg. Hij begreep het verdriet van mevrouw Donkers maar al te goed. Hij had ook een zoon verloren. Zijn lieve Bram was niet meer. Zijn geweldige jongen, die voorbestemd was om een glorieuze carrière in het leger te maken, was dood. De man wiens

schuld dat was, zou vandaag hier gecremeerd worden. Zijn naam was Daan Donkers, de enige schuldige aan de dood van zijn zoon. Het was niet meer dan gerechtigheid. Weg met die griezels die dachten dat ze de wijsheid in pacht hadden met hun zogenaamde gave. Het was allemaal duivelswerk. Even ging er een rilling door hem heen. Ze hadden van zijn zoon ook een griezel gemaakt. Ze hadden wat in zijn hoofd gestopt. Maar al met al had de stoere Bram die vervloekte gave toch weten te benutten voor een mentaal gevecht met Donkers. Zijn zoon had met zijn verlamde en uitgemergelde lichaam een laatste strijd gevoerd met zijn rivaal, waarbij zijn jongen helaas het aardse had moeten verruilen voor het hemelse. Zijn zoon had gevochten als een echte Smets, dat wist hij zeker, maar wat hij niet zeker wist, was of Donkers ook het leven had gelaten in die laatste strijd. Wanneer hij nog zou leven, zag hij het als zijn levenstaak om die opdracht van zijn zoon af te maken. Het lastige was dat Donkers onvindbaar leek. Het was alsof hij van de aardbodem was verdwenen. Op een gegeven moment had hij de moeder van Donkers te pakken gekregen, maar zij wist ook niet waar haar zoon was. Totdat ze hem op een gegeven moment terugbelde. Half huilend had ze verteld dat haar zoon plotseling was overleden en in Utrecht werd gecremeerd. Hij had geen woord kunnen uitbrengen van emotie. Was de missie waar hij samen met zijn zoon helemaal voor ging, ineens voorbij? Hij kon het bijna niet geloven. Hij was hier om getuige te zijn van de dood van Donkers. Hij moest de haatgevoelens naar Donkers afsluiten en het een plekje geven in zijn hoofd. Hij sloot als laatste aan voor de gang langs de kist. Niemand keek naar hem, niemand zou hem herkennen in zijn burgerkleding. Toen hij de foto van Donkers op de kist zag staan, voelde hij zijn spieren aanspannen. Die haatgevoelens stopten niet met de dood, hij bleef een onmetelijke wrok koesteren. Misschien wel voor de rest van leven. Met gebalde vuisten liep hij door. Hij zou opgelucht moeten zijn, maar zo voelde het niet.

2

Een lange rij jonge mensen in gothic kleding schuifelde langzaam voorwaarts richting een klein lichtpunt in de verte. Ze waren amper te onderscheiden in het donker van de nacht. Af en toe lichtte een zilveren sieraad op in het schijnsel van de maan of zag je een bleek gezicht onder de rand van een hoed vandaan komen. Het leek een lugubere processie op weg naar een of ander moment van een gruwelijke verering. Er werd niet gezongen, enkel een opgewonden gefluister was hoorbaar, verder was het angstaanjagend stil. Het zou een scene uit een horrorverhaal kunnen zijn, toch was dit de plek waar Lucie Laurent zich helemaal thuis voelde. Geduldig schuifelde ze mee in de optocht. Gothic was haar ding. Al van jongs af aan werd ze aangetrokken tot deze stijl waarin ze helemaal zichzelf kon zijn. Vrij, zonder gedragsregels of omgangsvormen die anderen haar oplegden. Misschien was het een vlucht en ging ze graag schuil achter een laag zwarte make-up. Ze wist het niet en het interesseerde haar ook niet, dat was meer iets voor psychologen. Ze was hier met een duidelijk doel en dat was om afscheid te nemen van haar vriend Daan Donkers. Hij was dood en dit was zijn crematie. Toen zij aan de beurt was, naderde ze behoedzaam de kist. Een grote kleurenfoto van Daan stond boven op de kist. Een brandende kaars voor de foto, maakten er een spookachtig beeld van. Zijn rode haar leek te vlammen en zijn sproeten sprongen er bijna af. Ze keek naar zijn blauwe ogen en schrok toen hij terugkeek en knipoogde. Snel keek ze weg van de foto. Het verdriet moest haar nog parten spelen, ze zag dingen die er niet

waren. Haar blik ging naar de rode en witte rozen op de kist, die verbazingwekkend netjes naast elkaar waren gerangschikt, alsof ze met een meetlat waren uitgelijnd. Ze moest de neiging onderdrukken om met een snelle handbeweging de boel eens even lekker door elkaar te gooien. Zelf had ze een zwarte roos bij zich. Gewoon om te laten zien dat zij het was. Het zwarte Gothic meisje. Aan de roos had ze een kaartje bevestigd met de tekst: ‘Bel me.’ Ze zuchtte en legde de roos dwars over de andere rozen heen. Niks geen nette rangschikking en regeltjes. Zo zat het leven niet in elkaar. Heel even gleed haar zwartgelakte nagel over het gladde hout van de kist en dacht ze aan het lijk van Daan dat netjes opgebaard in de kist lag. Tenminste wat er van over was. Ze had hem moeten identificeren. Er ging een rilling door haar heen bij de gedachte aan de sporen die de ontploffing hadden nagelaten op het lichaam en vooral gezicht van Daan. Afschuwelijk. Dat beeld moest ze snel vergeten.

‘Dag, Daan,’ fluisterde ze en wilde doorlopen, weg van deze sombere plek. Ze had haar boodschap overgebracht. Op dat moment hoorde ze een gedempte stem haar naam fluisteren? Het leek uit de kist te komen. Ze keek snel om zich heen. Niemand gaf enige reactie dat ze ook de stem hadden gehoord. Voorzichtig legde ze haar oor tegen de kist. Dezelfde stem klonk opnieuw. ‘Lucie, ik ben niet dood. Bevrijd me.’ Even stond ze aan de grond vastgenageld. Dit kon niet waar zijn. Ze was echt gek geworden. Met een gil sprong ze weg van de kist en rende in een keer door naar buiten. Weg van de waanzin. Daan was dood. Ze wist het zeker. Ze had zijn lijk gezien. Hijgend kwam ze buiten terecht in een menigte donkere gestalten. Ze zou zich veilig moeten voelen bij de goths, maar nu wilde ze toch wegwezen uit deze waanzin. De realiteit ontglipte haar. Plotseling klonk er een indringend gezoem, als een soort alarm. Ze keek om zich heen en zag dat ze de enige was die het gezoem hoorde.

Ze schrok wakker en gaf automatisch een klap op de wekker zodat er een eind kwam aan het irritante geluid. Verdwaasd keek ze om zich heen waar ze was. Niet op de begraafplaats, maar in haar bed, op haar

eigen slaapkamer. De groen verlichte cijfers op de wekker gaven aan dat het zeven uur was. Alles was zoals het hoorde te zijn op een normale werkdag. Ze schudde de laatste resten van de akelige nachtmerrie weg en stond op, met als gevolg een barstende koppijn. Dit werd weer zo'n dag. Zo'n dag waarop alles moeizaam verloopt. Ze had het dagelijkse ritme nog niet te pakken sinds het overlijden van Daan. Van binnen voelde ze een leegte die al begonnen was met het overlijden van Sophie, de vriendin van Daan. Misschien had ze zich te veel laten meeslepen in het drama van hun wereld. De wereld van de gave. Het klonk dramatisch, maar een wereld zonder de gave was nu al niet meer voor te stellen. Wat een verschil met vijf jaar geleden.

Ze trok haar nachthemd uit en liep naakt naar de badkamer. Het nachthemd belandde in de wasmand. Met zulke nachtmerries moest ze dagelijks verschonen. Soms dacht ze dat de nachtmerrie een boodschap inhield, maar ze kon niets verzinnen. Ze moest Daan gewoon uit haar hoofd zetten, hoe lastig en spijtig het ook was. Ze zag hem toch als een vriend. Daarbij was helemaal loskomen van de gave sowieso geen optie. Het was nog steeds haar belangrijkste taak bij Interpol. Zij leidde het onderzoek naar het gevaar van de gave. Maar wat viel er nog te onderzoeken? Het gevaar werd dagelijks aangetoond. Kijk maar naar de criminaliteitscijfers. Er was niemand die er iets aan kon doen. De twee factcheckers Thomas en Abhisar, die ze had ingehuurd om haar te ondersteunen, had ze alweer ontslagen. De groei van de gave was te snel, te intens, te veelomvattend. Het was een ongrijpbaar monster met duizenden tentakels. Misschien kwam het inderdaad door de opkomst van de sociale media, zoals de factcheckers hadden uitgevogeld. Ze had het in haar tussenrapportage vermeld en de bazen had haar gevraagd of die stelling een oplossing bood voor de huidige problemen. Nee, dus! Je kon de sociale media niet uitzetten. Daarover had ze juist zo graag met Daan willen stoeien.

Ze keek naar zichzelf in de spiegel, maar zag het gezicht van Daan. Hij was altijd een nuchtere man geweest, die desondanks overtuigd was dat Sophie nog leefde in het collectief bewustzijn. Hij werd door

menigeen voor gek verklaard en belandde zelfs nog even in een psychiatrische kliniek.⁶ Ze snapte wel waarom. Het was ook een krankzinnige gedachte dat ze nog zou leven. Dood is dood. Toch knaagde er bij haar iets vanbinnen. Iets hardnekkigs. Volgens haar was Daan namelijk niet gek. In de verste verte niet. Nooit geweest. Ze was dus ergens geneigd om te geloven dat Sophie op een bepaalde manier nog ergens aanwezig was en contact met Daan had. Idiote gedachte, maar wel sterk aanwezig. Ze kon zich er niets bij voorstellen. Maar als Sophie op de een of ander manier na haar dood nog enig teken van leven had gegeven, dan zou Daan dat misschien ook kunnen. Om die eventuele kans niet te missen, had ze dus een kaartje aan de zwarte roos bevestigd met de tekst: ‘Bel me’. Je wist maar nooit. Haar blik gleed naar het plankje onder de spiegel, waarop de prepaid telefoon ongebruikt lag te wachten op een wonder. Ze droeg hem de hele dag bij zich.

Na een snelle douche, liep ze naar de kledingkast, streek even met haar hand langs de franjes van het pas gekochte, zwartleren jasje en pakte toch maar een net broekpak. Het nieuwe jasje moest wachten tot het weekend. Op kantoor moest ze kleding dragen zoals het een Interpol agent betaamt. Haar baas, mevrouw Chapelle, zou vandaag weer terugkomen van een korte burn-out, maar dat hoefde niet te betekenen dat ze milder was geworden. De door haar ingevoerde strenge kledingvoorschriften waren ongetwijfeld nog steeds van kracht. Hardop imiteerde ze de schrille stem van haar baas: ‘Zorg dat er niets is waar iemand zich aan kan storen en gedraag je als een waardig vertegenwoordiger van Interpol.’ Vanaf dat moment was het voorbij met haar gothic kleding op kantoor en in het veld. Ze zouden nooit vriendinnen worden.

Zonder te ontbijten stapte ze om acht uur de deur uit. De wandeling naar kantoor zou haar goed doen. Ze volgde het wandelpad langs de rivier de Rhône. Het was een perfecte route om, op een ontspannen

⁶ Zie Daan Donkers 4, de zielen

manier, even wat dingen op een rijtje te zetten. Op hoeveel bankjes had ze hier al gezeten om het een en ander te overdenken? En hoeveel platte steentjes had ze al niet over het water gekeild? Het was nu van belang om zichzelf te herpakken. Het plan om Daan Donkers om advies te vragen, moest ze dus laten varen. Hij was er niet meer. Ze moest opnieuw een manier vinden om de gave aan te pakken. Het gevaar groeide nog steeds met de dag en zou zeker binnenkort tot de een of andere uitbarsting komen, met misschien wel een wereldwijde chaos als gevolg. Ze moest andere mensen met de gave om haar heen hebben om het probleem gezamenlijk te bestrijden. Niet Elsa, zij was nog te onervaren met de gave en bovendien was ze haar vriendin. Dat wilde ze niet op het spel zetten. Ze moest het hebben van pubers die juist het mooie van de gave zagen en het ook op die manier gebruikten. Misschien was de psycholoog van der Meulen, die haar op de begrafenis aansprak, een goed aanknopingspunt. Zij vertelde dat er veel pubers in haar praktijk waren met de gave. Zij wist ook wie Daan Donkers was en hoe bijzonder hij was. Ze zou straks een poging doen om haar te bellen. Misschien konden ze een afspraak maken. Ze knikte dat ze het met zichzelf eens was en stond op.

Even later stapte ze het kantoor binnen en bereidde zich voor op een nieuwe dag met hopelijk een herboren mevrouw Chapelle, die niet meer zeurde en alleen nog maar aardige dingen zei. Ze lachte bij zichzelf. Ze kon het zich niet voorstellen. Op de derde verdieping opende ze de klapdeuren naar de zaal en gooide er een neutraal ‘goedemorgen’ uit. Er klonk wat onverstaaenbaar gemompel terug. Ze liep langs het glazen hok met de afgeplakte ramen en de eeuwig dichte deur, waarachter de chef veilig kon smoezelen met de grote bazen en gemene kledingvoorschriften kon bedenken. Op dat moment ging die deur open en stapte Thierry naar buiten. Hij keek haar een beetje hulpeloos aan en zei zachtjes, zodat alleen zij het kon horen: ‘Ze is weer helemaal terug.’

Lucie keek naar binnen en zag mevrouw Chapelle zitten. Ze was magerder geworden en dat maakte haar gelaatstrekken nog harder.

‘Juffrouw Laurent,’ riep ze meteen toen ze Lucie zag. ‘Dat komt goed uit. Kom binnen.’

Lucie hield hier dus helemaal niet van. Ze moest altijd eerst even acclimatiseren met een kop thee. Daarna kon ze alles aan, maar nu voelde ze zich overvallen. Ze liep naar binnen, keek haar chef niet aan, maar ging wel zitten in een onderdanige afwachting van welk onheil er deze keer over haar uitgestort ging worden.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ze.

Dat had ze nog nooit gevraagd. Er was iets mis, dat moest wel. Lucie keek haar nu voor het eerst echt aan en schrok. Ze zag een paar harde ogen, die niets meer dan haat uitzonden en totaal niet pasten bij een hartelijke belangstelling over het wel en wee van haar werkneemster. Misschien hield ze haar verantwoordelijk voor de burn-out.

‘Goed, dank u wel,’ kon ze er nog net uit persen. Ze likte langs haar droge lippen en verlangde elke minuut heftiger naar een kop hete thee. Mevrouw Chapelle negeerde elk signaal. Op het bureau stond een leeg kopje.

‘Ik heb met de president gesproken over het lopende onderzoek naar de gave. Jouw onderzoek.’

Lucie zei niets.

‘De president vindt de gave nog steeds een groeiend gevaar. Er zijn signalen die wijzen op een ongewenste tweedeling in de maatschappij en er is een groeiende stijging van de criminaliteit die wijst op het gebruik van de gave. Zij vindt het een verantwoordelijkheid van Interpol om met adequate oplossingen te komen.’

Stilte.

Mevrouw Chapelle ging wat rechtop zitten, zodat ze neerkeek op Lucie. Ze sloot even haar ogen en zei vervolgens: ‘Laten we eerlijk zijn. Jij mag mij niet en ik vind jou een betweterige puber.’ Met wijd open ogen keek ze Lucie aan, in afwachting van haar reactie.

Lucie kon even niets zeggen en deinsde ongemerkt wat achteruit door deze rechtstreekse aanval. Een betweterige puber! Dat was heel

wat anders dan ze van andere bazen had gehoord. Zij werd juist altijd gewaardeerd om haar creativiteit en innovatieve werkwijze, maar waarschijnlijk danste ze niet hard genoeg naar de pijpen van mevrouw Chapelle. Dat moest het zijn. Zij vond waarschijnlijk dat bazen alles bepaalden en dat werknemers alle bevelen kritiekloos opvolgden. Dan had ze in dit geval dus een verkeerde voor zich.

‘Een chef heeft maar een taak, mevrouw Chapelle,’ antwoordde ze en ging automatisch weer rechtop zitten. ‘En dat is er voor zorgen dat de werknemers hun taak goed kunnen uitvoeren.’

Clarice Chapelle deed haar mond open en sloot hem weer net zo snel. Ze had een bloedhekel aan tegenspraak. Voor haar was dit reden genoeg om Lucie te schorsen en naar een soort heropvoedingscursus te sturen. Als het even kon voor eeuwig. Helaas ging dat niet omdat president Mira helemaal wegliep met Lucie Laurent. Onbegrijpelijk. Daarbij was Elsa, de dochter van de president, zeer goed bevriend met Lucie. En om het nog een stukje erger te maken, had diezelfde president haar opgedragen om alles in het werk te stellen, zodat Lucie haar werk kon doen. Ze kreeg het ineens erg warm en keek even omhoog of de airco het wel deed.

‘Ondanks mijn redelijke tegenargumenten, heeft de president toch zoveel vertrouwen in jou, dat ze jouw mening over het onderzoek naar de gave wil horen.’

Lucie zei niets en genoot stiekem van de ongemakkelijke situatie die ontstond.

Mevrouw Chapelle schraapte haar keel en vroeg met een bedeesde stem: ‘Wat heb je nodig om het onderzoek een stap verder te brengen.’

Lucie zag dat het haar moeite kostte om dit te vragen. ‘Dank u wel voor uw aardige woorden.’ Het sarcasme droop ervan af en ze beseftte dat ze ook scherp kon zijn zonder eerst een kop thee te drinken. ‘Het onderzoek heeft grote behoefte aan de inbreng van mensen met de gave. Nu Daan Donkers er niet meer is, wil ik op zoek gaan naar andere mensen met de gave.’

‘Waarom?’ vroeg ze ongeïnteresseerd, terwijl ze op haar horloge keek. Ze had nog belangrijkere dingen te doen dan dit onzinnige geneuzel. Daarbij was de gave in haar ogen niets meer dan toeval. Opgeklopte dikdoenerij. Zij bepaalde haar eigen keuzes liever op feiten en cijfers. Daar kon je tenminste van op aan.

‘Hopelijk kunnen we de gave inzetten als wapen. Oog om oog, tand om tand.’ Ze besepte dat het zo simpel niet zou zijn. De gedachte was misschien niet verkeerd, maar om met de goede gave ten strijde te trekken tegen de kwade gave, zou zo maar een revolutie kunnen betekenen. Hierover had ze juist met Daan willen praten. Iets anders kon ze niet verzinnen en er moest toch wat gebeuren? Of moest je de wereld naar de verdoemenis laten gaan?

Mevrouw Chapelle knikte nadenkend. ‘Mensen met de gave zijn dus te verkiezen boven mensen zonder de gave,’ herhaalde ze in haar eigen woorden en er gleed een bedachtzame glimlach over haar gezicht. Ondanks haar mening over de gave, zag ze ineens een mogelijkheid om van deze eigenwijze tuthola af te komen.